

Reflexions

TRIBUNA

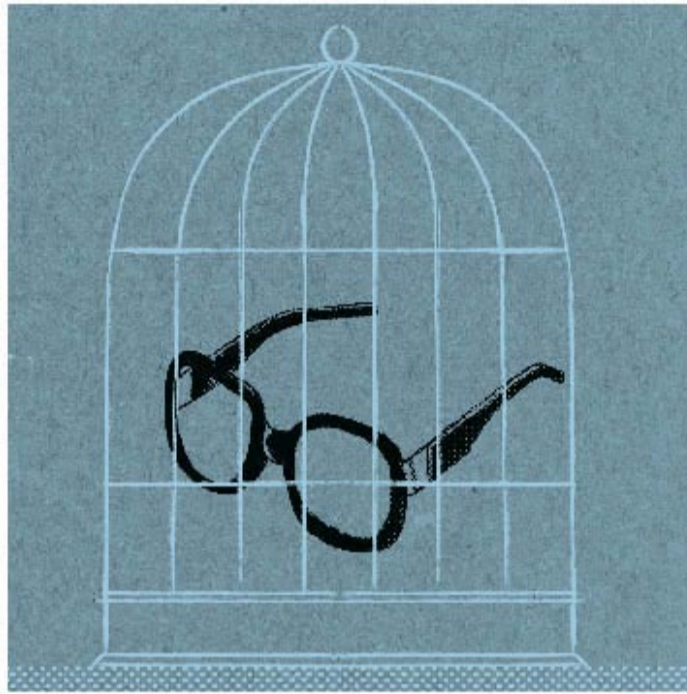
Escombrar sota la manta

La reacció de la Generalitat per tal d'esborrar el 'top manta' és desproporcionada

GERARDO PISARELLO

JAUME ASENS

JURISTES I MEMBRES DE LA CAMPANYA PER LA DESPENALITZACIÓ DEL 'TOP MANTA'

GABI BELTRÁN

La decisió dels alcaldes del Vendrell i Calafell d'autoritzar zones franques per a l'anomenat *top manta* era una mesura audaç, però en cap cas insensata. Com a mínim, resultava molt més raonable que pretendre treure's de sobre el problema mitjançant polítiques de "tolerància zero" i més presència policial. El conseller d'Interior, Joan Saura, ha intentat presentar l'acord impulsat per la Generalitat com un exercici de responsabilitat i eficàcia. Amb tot, és difícil no veure-ho com una sortida falsa, difícilment eficaç i més pròpia d'un èmul de Sarkozy que d'un conseller ecosocialista.

La pretensió d'esborrar el *top manta* per la via repressiva no és nova. En aplicació d'una legislació que preveu penes de presó de fins a dos anys per a aquestes pràctiques, centenars d'immigrants han estat empresonats o expulsats. Aquesta reacció desproporcionada, que converteix la venda ambulants en una activitat penalment més reprotxable que un robatori amb violència o certes lesions, ha merescut nombroses crítiques jurídiques i polítiques. Molts jutges i jutgesses, de fet, han recordat que els manters es troben en una situació de necessitat i solen ser "la baula més dèbil d'una llar-

ga cadena d'il·legalitats". El despropòsit de la sanció ha generat també una important mobilització a favor d'una reforma despenalitzadora – secundada per partits com el del mateix conseller Saura – que entrarà en vigor el pròxim desembre.

Com en les cròniques policials més tendencioses, els manters han estat retratats com a bergants que pretenen enfonsar el negoci de la resta de comerciants; com a subjectes violents que insulten i s'enfronten contra qui els requisa la mercaderia; i fins i tot, com a incívics que obstaculitzen la lliure circulació o "envesteixen" els ciutadans del carrer quan fugen de la policia.

Visió criminalitzadora

Aquesta construcció esbiaixada dels fets escamotegen les condicions reals que encerclen el fenòmen. Com ja han reconegut diversos tribunals, aquest tipus d'activitat és lluny de produir un dany significatiu als productes imitats, dels quals es diferencien de manera clara. La mercaderia venuda és sovint la mateixa que milers de persones baixen d'internet o copien a l'ordinador i l'impacte en el petit comerç és, realment, molt menor que el de les grans superfícies o altres negocis tolerats. El pitjor, en tot cas, de la visió criminalitzadora,

Els jutges recorden que els manters són la baula més dèbil d'una llarga cadena d'il·legalitats

Pactar zones i productes específics per a la venda era una alternativa de sentit comú

és que invisibilitza les múltiples formes de violència a la qual els manters es veuen exposats quotidianament i que amb freqüència generen el rebuig dels mateixos turistes i veïns del lloc. Només cal recordar el recent cas d'Ibrahima Diop, un jove senegalès atropellat per un tren mentre fugia de la policia.

En realitat, molts manters són treballadors qualificats que, com d'altres, acceptarien de bon grat feines més segures que els deslliuressin de les inclemències del carrer. Si no ho fan és perquè la mateixa legislació d'estrangeria els ho impedeix, i els condemna a una il·legalitat que no han buscat. La proposta dels alcaldes de CIU i del PSC no obeïa a cap radicalisme ni a una ingènua voca-

ció humanitària. Fomentar l'organització dels manters, pactar zones i productes específics per a la venda i negociar l'aplicació progressiva de taxes municipals, podia no ser la solució ideal. Però era, com van reconèixer el seus impulsors, una alternativa de "sentit comú". Una sortida que facilitaria l'arrelament a mitjà termini i que permetia evitar mals majors. Entre d'altres, convertir la criminalitat en l'única opció disponible.

L'acord final amb els comerciants, que ignora la veu dels immigrants i altres organitzacions, pretén insistir en una via cara, poc realista i gens integradora. Qui, com el conseller d'ERC, Josep Hugué, demanava eliminar del paisatge una estampa "tercermundista", es podrà sentir satisfet durant un temps. Però el problema, amb tota la seva complexitat i dramatisme, continuarà allà. I els que han provat d'escombrar-lo sota la catifa (o sota la manta) hauran perdut una ocasió immillorable per marcar la diferència, oferint una resposta que a més de garantista, fos humanitària, valenta i imaginativa.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
blogs.publico.es

Fora de joc

ANDREU
MAYAYO

La palla en l'ull d'altri i la biga en el propi

Xavier Sala i Martín és una persona de moltes virtuts, entre les quals no s'hi troben ni la modestia, ni la humilitat, ni la tolerància. Fa quatre anys, en una entrevista molt comentada, re-priminava al candidat socialista a la presidència de la Generalitat, José Montilla, que no tingués el nivell C de català, que era el requisit exigible a qualsevol persona que volgués treballar a la Generalitat. Ara ens fa saber que deixarà la universitat catalana de manera immediata si l'obliguen a sotmetre's a un examen de nivell C de català.

L'argument del conegut economista és que un professor ha d'acreditar competència en la matèria que imparteix i no en la llengua en què l'ensenya. Una apreciació, per cert, bastant discutible aquí i arreu del món. En

Sala i Martín no vol treure's el nivell de català que exigia a Montilla

tot cas, Sala i Martín està convençut que obligar a saber català al professorat que vulgui restar entre nosaltres és un entrebanc per assolir l'excel·lència (ell diu ser líder mundial). Hauria de saber, però, que la Universitat de Barcelona, que representa una tercera part del sistema universitari català, ja fa anys que aplica aquesta norma en la contractació del seu professorat i és la que ha incorporat més docents estrangers. El català, encara que sembli mentida, té una cosa en comú amb la resta de llengües: que es pot aprendre.

No coincideixo tot sovint amb les opinions del professor Sala i Martín però em sabria greu que deixés de fer classes a la UPF per un decret que, com sap millor que ningú, a ell no l'afecta per a res. I, sisplau, una mica més d'humilitat i si vol ser funcionari, que de neoliberals la universitat catalana està plena, que passi com tothom per l'examen del nivell C de català.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/andreu-mayayo

Abans d'ara

LOLITA
BOSCH

Que tu no què?!

Aquests darrers dies m'han passat algunes coses que he pensat en conjunt. He anat a una carnisseria i quan la carnissera em va posar el pernil a una bossa a part de la carn, li vaig dir: no em cal una altra bossa, gràcies. I en lloc de desfer-li el nus, la va estripar, va treure'n el pernil i va rebufar. Al cap d'un parell de dies, un vespre que passejava el meu gos em vaig creuar amb un taxi que no duia llums. Pensant que no se n'havia adonat li vaig fer amb els dits el senyal dels llums. I el taxista va treure el cap per la finestra i va esbufegar: "Tu dus el teu gos sense morrió, així que fica el nas als teus assumptes". Ahir mateix, un motoris-

ta em va passar al carrer Balmes i em va esperar al proper semàfor per posar-se'm al costat i dir-me no sé què cridant sota el casc. "Perdona", li vaig dir, "és que no discuteixo". "Que tu no què?!", va cridar. "Que no discuteixo. No m'agrada", vaig dir-li. "I encara menys amb desconeguts".

I no és del tot veritat. Sí que discuteixo. M'enfado si em prenen el pèl o si em compliquen algun tràmit. I també m'equivoco sovint i se les carrega qui no se les hauria de carregar. Però quan surto al carrer provo de tirar, bàsicament, bon rotllo. Perquè tot seria molt més fàcil i perquè els desconeguts ens poden fer molt mal. I aquesta mena de tibantor que reclama els drets pe-

rò no els favors, és insuportable. És una cosa primermundista que ens ha sortit en els darrers anys i que ja afarta. Un orgull d'haver aconseguit finalment una societat més justa en molts aspectes, que ens ha fet oblidar que sovint les coses cal demanar-les per favor i agrair-les amb unes gràcies perquè sovint no tenim drets i hem de comptar amb la simpatia dels altres. I no només això: sinó que hi ha molta gent que no té drets i compta amb la nostra amabilitat. Així que: què? Ens hi posem entre tots? Una mica de bon rotllo?

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/lolita-bosch